

AYŞE ERBULAK

CINAYET
A.Ş.

Eksik Parça Yayınları
Edebiyat/Roman: 35
Yayın Danışmanı: **Feridun Andaç**

Cinayet A. Ş.
Ayşe Erbulak
Copyright © 2020, Eksik Parça Yayınları

Yayın Yönetmeni : **Asiye Ademir**
Editör: **Demet Çaltepe**
Redaktör: **Duygu Ergün**
Sayfa Tasarımı: **Esratur Gelbal**
Kapak Tasarım: **Serkan Cenker**
Yazar Fotoğrafi: **Pelin Su Duman**

Baskı ve Cilt: **MY Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.**
Maltepe Mh. Yılanlı Ayazma Sk. No. 8/F Zeytinburnu / İstanbul
mymatbaa34@gmail.com | Tel: 0212 674 85 28

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 40882
MATBAA SERTİFİKA NO: 47939

Baskı: Eylül 2020
ISBN: - 978-625-7124-41-6

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Eksik Parça Yayınları'na aittir. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Genel Dağıtım: **İKİ A YAYINCILIK VE DAĞITIM HİZMETLERİ A. Ş.**
Gülbahar Mah. Elif Sok. No: 4/A Mecidiyeköy/İstanbul
Tel: 0212 272 45 46 | Fax: 0212 272 45 55
www.ikiyayincilik.com.tr

www.facebook.com/eksikparcayayinlari
www.twitter.com/eksikparcayayin
www.eksikparca.com

AYŞE ERBULAK
CİNAYET A. Ş.

Bu “polisiye roman”da;
“Katil kim?”
“Katili nasıl bulacaklar?”
“Kanıtlar silinecek mi?”
gibi sorularla kendinizi yormayın...

Bu romanda kahramanlarımın –ki her biri adları tarafımca
değiştirilmiş gerçek kişilerdir– yaşamöykülerini ve insanların
karanlık yanlarını keşfedeceksiniz.
Peki ya kendi karanlık yanınız?
Siz hiç birini öldürmek istediniz mi?

KİM KİMDİR?

ALİ

NORVEÇ'TE YAŞIYOR. 25 YAŞINDA.

ZİNMAR

ALİ'NİN KAFESİNDE ÇALIŞAN BURMALI KADIN.

DR. CESUR VE KARISI SÜREYYA

5 YILLIK EVLİ BİR ÇİFT.

ELA

KLİNİĞİN SAHİBİNİN KIZI. ANNESİ KÜÇÜKKEN VEFAT ETMİŞ, ÜVEY ANNESİ ONU ÖZEL OKULLARDA OKUTUP EVDEN VE AİLEDEN UZAKLAŞTIRMİŞ.

YAŞAR HOCA

ELA'NİN BABASI.

ROLF STAMNES

NORVEÇLİ BAŞKOMİSER.

FULYA

EV HANIMI, EVLİ.

BURAK

İŞADAMI, EVLİ.

YAĞMUR

BURAK'IN KARISI.

BAŞKOMİSER GÖKHAN

İSTANBUL EMNİYET MÜDÜRLÜĞÜ'NDE CİNAYET MASA BAŞKOMİSERİ.

1. BÖLÜM

ALİ

Stjrdal Nisan Paskalya Zamanı

Tek gözünü atığında her zaman olduğu gibi ilk işi saate bakmak oldu. Kalkması gerekenden yarım saat önce uyanmıştı. Aslında daha vakti olmasına rağmen şimdi yeniden uyursa zamanında işe başlamasında sorun olurdu. Yatak sıcacık, oda ise buz gibiydi. Evin geri kalanı yerden ısıtmayla sıcak olduğu halde yatak odasının camı hep açık olurdu. Soğuk bir odada sıcak bir yorgan altında uyumak çok zevkliydi. “*Nisan olmuş hl yarı belimize kadar kar var,*” diye içinden geçirdi. Buraya geleli uzun zaman olduğu ve küçükken de böyle bir yerde büyüdüğü halde tek alışamadığı şey buydu:

An kısalığında yazlar, yüzyıllar süren beyaz örtü altındaki kışlar.

Bir çırpıda aıverdi kaz tüyü, yumuşacık, pufidik yorganı, incecik ırpı gibi bacaklarının altındaki kocaman ayaklarıyla yere basıp, yatağa oturdu. Birden o kadar şd ki kendini yatak odasının hemen karşısında duran tuvalete attı. Yerden ısıtmalı banyoda aceleyle ışını yapıp, hole çıktı, botlarını hızlıca çıplak ayaklarına geçirdi, askıda duran kalın gocuğunu direkt donunun üstüne giydi. Evin kapısını atığında o çok iyi bildiği buz gibi hava yüzüne çarptı. Dışarısı bembeyazdı. Anayolda-

ki kar araçlar tarafından kürenmişti ama evinin kapısından arabasına kadar olan kısım beline kadar karla kaplıydı. Eve tekrar geri döndü, kocaman küreği alıp 20 yaşındaki eski arabasına kadar giden yolu açabilmek için küredti. Bunları yaparken yüksek sesle Türkçe küfür etmekten kaçınmadı. Saat daha sabahın yedisi bile olmamıştı.

Hızlıca karları küredti, arabasını açıp içine girebilmesi için önce şoför kapısını açacak kolu, soğuktan kıpkırmızı olmuş incecik elleri ile temizledi. Eğer geceleri arabasını kilitlese sabahları sıfırın altındaki soğukta donmuş kapıyı açamazdı. Zaten neden kilitleyecekti ki, buralarda hırsız filan yoktu. Varsa da tek tüktü ve onlar da genelde doğudan gelmiş kaçak mültecilerdi.

Hemen kırmızı arabasının içine girdi, anahtarı deliğe koyup çevirdi ve motoru çalıştırıp sesini dinledi. Stop etmeyeceğinden emin oldu. Tüm kaloriferleri en sıcakta çalışacak şekilde açtı, arka cam rezistanslarını ve şoför koltuğunun ısıtıcılarını çalıştırdı. Kaloriferlerden ilk başta gelen soğuk havaya aldırmeden tekrar arabasından çıkıp evine geri döndü ve günü karşılamak üzere hazırlanmaya başladı.

İlk geldiği yıl yaşadığı açlık sınırındaki yoksulluğu saymazsak son beş yılda kış günleri her sabah yaptığı şey buydu: Yataktan kalkar kalkmaz çıplak tenine kaz tüyü gocuğunu giyip önce arabasını ısıtıp, sonra eve girip hazırlanmak ve tekrar dışarı çıkıp işine gitmek. Giyinmek için geçen sürede arabanın üstündeki karlar erir, içerisi de sıcak olurdu.

Buraya ilk geldiğinde ne arabası ne evi ne de işi vardı. Hiçbir şeyi yoktu. Tek bir şeyi bile. Ne bir insanı ne bir eşyası. Bu dünyada bir tek kendisi vardı, bir tek kendisi.

Hazırlanmadan önce duvardaki hemen herkesin evinde olan hem iç hem dış hava ısısını gösteren termometreye baktı. Evin içi on dokuz, dışarısi eksi on iki gösteriyordu. O kadar soğukta pantolonun altına içlik giymesi gerektiğini düşündü. Kot pantolonun üstüne kalın gri boğazlı kazağını da geçirdi. Kulaklarını kapatan

başlığını, kalın kaz tüyü gocuğunu, yünlü uzun konçlu çoraplarını da giydikten sonra evinin kapısını açıp tam dışarı çıkacakken geri döndü boy aynasında kendine son bir kez baktı. İncecik ve normal ölçülerden daha uzun vücudunun üstünde neredeyse kopacak gibi duran dal kadar ince boynunun üstünde dikdörtgen şeklindeki kafası, kocaman gözleri, ağzına sanki ittire kaktıra sokulmuş gibi duran çarpık ve iri dişleri aynadan ona gülümsedi.

“*Her şey geride kaldı,*” diye içinden geçirdi. Evinin kapısını kapatıp, arabasına doğru yürürken “*Hakikaten her şey geride mi kaldı?*” dedi mırıldanarak. En az yarım saat motoru çalışmış arabanın camlarındaki buzlar erimeye başlamıştı. Arka koltuğun altından tek tarafı buz kazıyan, diğer tarafında da uzunca bir fırça olan aleti aldı. Aracın tavanındaki, ilk çalıştırdığında yarım metreden daha kalın olan kar yumuşamıştı, onları süpürdü, ön ve arka camlardaki eriyen buzları yavaşça kazıdı. Araba nihayet kullanılmaya hazır hale gelmişti.

Yanından iki ev ötedeki komşusu geçti. Adını posta kutusunda görmüştü, yoksa tanışmamışlardı. Genç kız göz göze gelmemeye çalışarak belli belirsiz günaydın der gibi yapıp kendi arabasına gitti. O da tıpkı Ali gibi yapıyordu, yatağından kalkınca arabasındaki karları temizlemek için önce çalıştırıyor, sonra evine gidip hazırlanıyordu. Ali kızın ne zaman taşındığını hatırlamıyordu, belki de ondan önce gelmişti bu tek katlı ve birlerine yapışık sıralı evlerin olduğu sokağa. Her sabah neredeyse aynı saatlerde evlerinden çıktıkları halde selamlaşmaları mırıldanma yoluyla olmuştu. Kız, hep başı önünde yürüdüğünden yüzünü bile tam olarak bilmiyordu. Başka bir yerde görse tanımazdı bile. Ama Ali bundan hiç şikayetçi değildi. İnsanları zaten sevmezdi. Bu, anne babasını kaybettiğinden beri yani oldum olası böyleydi.

Arabasına bindi, koltuklar sıcacık olmuştu, vitesi D’ye taktı, gaza bastı ve alacakaranlıkta işine doğru yola koyuldu. Aklındaki tek şey

büyük bir mucize ile kucağına düşen küçük restoran kafesinde, Paskalya nedeniyle üç ayrı toplantıya hazırlayacağı catering servisiydi. Zaten onlar olmasa bugün çalışmasına gerek yoktu, çünkü Hıristiyan aleminin en büyük ikinci dini bayramı Paskalya dönemindeydiler ve ülkede benzinciler hariç her yer tatildi. Hatta acil servis çalışanları dışında sağlık personeli bile izinliydi. Norveçlilerin çoğu yılın bu tatilinde dağlardaki küçük kulübelere gider, çikolata yiyip, polisiye roman okurlar, geceleri de ev yapımı yüksek dereceli alkol içerlerdi. Yerleşim alanları ve büyük şehirler aniden bir haftalığına boşalırdı. Birden aklına komşu kız geldi, nerede çalıştığını bilmiyordu ama o da işe gittiğine göre tatil olamayacak bir yerde olduğunu düşündü. Kim bilir belki bir hastanede ya da havaalanında çalışıyor olabilirdi. Ama sonra düşündü hep aynı saatlerde gidiyordu. Oysa sağlık ve seyahat ile ilgili iş yerlerinin çalışma saatleri değişirdi. Ali bu ülkeye geldiği ilk dönemi düşündü. Hâlâ aklından çıkmayan lastik botun dalgalarla boğuştuğu, ölüme çok yakın olduğu anlar geldi aklına. Daha önce de ecel onu yoklamıştı, hiç hatırlamasa da Türkiye’de anne ve babasını kaybettiği onu da öldürdükleri kaza vardı. Azrail onu yakalamış sonra da bırakıp atmıştı. Ardından o uğursuz kötü uzak akraba vardı. Bir kez değil her gün öldürmüştü Ali’yi. Ya burslu okuduğu üniversitedeki hocası, o da oynamamış mıydı Ali’nin geleceği ile? Gastronomiden mezun olduktan sonra uzun süren işsizlik dönemi, günlerce aç dolaşması, yazın Bodrum’da bulduğu bulaşıkçılık işi, kış başında gene işsiz kalması. Sonunda Suriyelileri Yunanistan’a kaçırın çete ile yolları kesişmiş kendini önce adalara ardından anakaraya atmıştı. Ama on kişilik lastik bottaki yirmi beş kişi dalgalara karışmak üzereyken Yunan Sahil Koruma botu onları kurtarmıştı. Aslında Türk kara sularında olsalar geri götürürlerdi ama iyi kalpli bir subay hepsini alıp Kos Adası Limanı’ndaki Suriyeli mültecilerin kaldığı binaya yerleştirmişti. Türk olduğunu anlarırsa derhal geri gönderirler diye sağır ve dilsiz numarası yapmış, günlerce